

DE PRINSES EN DE PREDIKER

DE PRINSES
EN DE PREDIKER

COR F. DE BAS

© 2021 Cor F. de Bas/ Uitgeverij U2pi

Titel: De Prinses en de Prediker

Auteur: Cor F. de Bas

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978-94-9324-013-1

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

In de verhalen zijn de personen evenals hun namen en hun beroepen verzonnen. Overeenkomsten met personen of situaties zijn toeval. Locaties en situaties zijn slechts een tijdsbeeld.

Voorwoord

Vanaf 1918 (einde eerste Wereldoorlog) was de Westerse wereld in verwarring; Nederland volgde in die verwarring. Veertig jaar later in de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw was het zover. Het rommelde ineens in onze Nederlandse hoofden.

Indië verloren, rampspoed geboren; koffie en thee zouden die duurder worden?

Het geloof is niet meer je dat. Het aantal kerkgangers liep schrikbarend terug door de koopzondag en het betaalde voetbal.

De eerste damespolitieagenten, verschenen op straat.
Een Vrouw hoort thuis te zijn bij haar gezin!

Een adventist in gebed zou weleens redding kunnen brengen. Hij liet lammen lopen en blinden zien. Duizenden kwamen naar hem luisteren.

Osborn inde een knaak de man. Op het Haagsche Malieveld is miljonnair geworden.

Met andere woorden; Nederland zocht zijn eigen zekerheid. Zekerheid betekent veiligheid. Wie leverde die veiligheid? Religieuze en politieke sekten zoals de CPN, ANTROPOFEN, JEHOVA'S, LOU DE PALINGBOER en niet te vergeten GEBEDSGENEZERS zoals Greet Hofmans en Osborn. Ook andere sekte-achtige groepen streden om de macht over religieus Nederland. Dit verhaal vertelt het verhaal van een aantal fictieve personen die ooit zo een gebedsgenezerssekte vormden. De sekteleiden en hun profeet bleken dieven te zijn. Een profeet heeft een inkomen nodig en is ook maar een gewone profeet die brood eet. Brood kost geld; vandaar. De sekte uit het verhaal heeft nooit bestaan evenals haar sekteleiden. In dit verhaal zijn alle namen en situaties verzonnen. De schrijver heeft destijds, als een eenvoudige jongen, een tijdje met zo een sekte opgetrokken. Lees zijn wederwaardigheden. Sommige zijn waar, de meeste zijn dat niet. Debbie, heeft bestaan. Zij en niemand anders heeft de schrijver in zijn jeugdjaren lichamelijk volledig en ongegeneerd uitgewoond; de schrijver denkt aan die periode met plezier terug.

De profeet

De mensen die ik heb gekend, zijn allemaal verdwenen; opgelost in de tijd. Theo Tiel? Die is dood en begraven. De Pater? Die is schatrijk geworden. Debbie, sorry: 'prinses' Debbie? Niet zo best is ze geëindigd. Mijn moeder? Overleden, mijn pa ook. De sekten uit onze buurt en hun leiders? Bijna allemaal verdwenen. Enkele zijn overgebleven: als winnaar of verliezer. Die winnaars zitten in het onroerend goed of in 'zaken'. De verliezers? Lou de palingboer? Dood en begraven. Rijnstroom? een winnaar! Met zijn 'iedereen gelukkig godsdienst' zit die gast in baksteen en beton: miljonair is ie geworden. De Jehova's met hun 'Einde van de Wereld' boodschap? Veel aardsbezit verzameld; zolang dat wereldse einde nog niet komt, groeit hun vermogen gestaag. Steiner en zijn volgelingen? Winnaars die hele Steineraanhang met hun twee Jezussen, Weledazalf, onbespoten tuinkers en ovale ramen. Steiner zelf? Die is dood en begraven. Steiner zijn volgelingen? Die zijn overal aanwezig. Greet Hofmans, die van de affaire 'Paleis Soestdijk 1956'? Greet heeft het verloren. Greet zelf is arm gestorven. De vriend van Greet, Krishnamurti de grote spirituele wereldleraar, is in 1986 bepaald welgesteld overleden.

Gek is dat verarmd sterven van sommige sekteleiders. Want als je vroeger het als geloofssociëteit goed speelde dan kon je er een paar stuivers aan overhouden; kijk maar wat er in Rome als hoofdkantoor van de Paus en in Vlodrop bij de vestiging van de Maharishi overend staat. Hoe kom ik nou zo ineens op arm en rijk? Door mijn jeugd komt dat! Ik sta met mijn rug naar de toekomst en staar met de rest naar het verleden; vandaar. Ik zie ze nog lopen door mijn buurtje die sekteleiden; paupers als wolven op rooftocht, lees bekeringsstocht; zieltjes winnen. Ik heb een paar van die sekten van nabij meegemaakt. Waar of niet waar? Ik weet het niet meer zo precies! Het meeste, doch niet alles, is waar. De rest is half waar!

Van fantasie moest ik het destijds hebben; de realiteit komt dan hard aan: ook toen. Het Bloemendaalse strand bijvoorbeeld; ik weet het nog goed, een jaar of twaalf was ik. Een gevaarlijke leeftijd voor een jongen in de groei. Ontluikende gevoelens; u kent dat wel. Ik dacht dat ze verliefd op me was; ik wist het zeker. Ze was ver, of wat meer dan ver, in de twintig. Een eindje verderop in een strandstoel, daar zat ze. Ik keek d'r recht tussen d'r stevige dijen. Verkleed deed je toen in je strandstoel; ook zij. Gehannes met een handdoek als bedekking; zwempak uit en ondergoed en rok aantrekken, een heel gedoe. In een moment zag ik 'alles'. Ze schold me uit voor gluurder en viezerik. Ze vloog op uit haar stoel, kwam op mij af en klats! Een knal voor m'n kop; gaf niet: liefde eist offers. Debbie Seudmeier een wijschoonheid, ze woonde bij ons in de buurt. Mij ma vond Debbie een verschijning; ze kende haar van vroeger. Ze hield het met een sekteleider, zei men, een prediker vertelde ze zelf. Van welke club die gast was? Daar kwam ik later achter.

Geloof het of niet! In onze buurt barstte het destijds van allerlei religieuze politieke en levensbeschouwelijke genootschappen. De aanhangers van die clubjes kwamen bij je aan de deur om je te bekeren. De leden van de 'Hopeful Christians' wedijverden met die van 'De Wachttorens'; samen waren die weer tegen 'de Wederkomst van de antichrist'. Bijna allemaal probeerden ze, om die reden, de leden van De Communisten, De Vrije Gedachte, Het Vrije Woord en De Ballroomdansers de nek om te draaien. Er waren ook nog twee gasten bij die samen als twee doodgravers in het zwart gekleed, rondstruinden. Zwarte schoenen, zwart pak, zwarte hoeden op hun kop en ieder een zwarte schooltas in de hand. Ze spraken slecht Nederlands; dat deden wij ook. Maar ons slechte Nederlands was om aan te horen, iets anders dan het hunne. Ze leefden in 'de laatste dagen' en kwamen langs de deur omdat ze opdracht hadden van hun kerkleider, die weer rechtstreeks opdracht van zijn hemelse boodschapper had gekregen, om ons te redden! Van dat redden dat stond allemaal in een boek, dat ze je probeerden aan te smeren. Ze

belden bij je aan, als hardnekkige geloofsovertuigers bleven ze op de deurbel drukken tot je opendeed; je kwam niet van ze af. Koffie? Dat dronken ze niet; ze leefden op water en brood.

De Bijbelforsers sekte, die had je ook nog: een ware plaag. Niet in het zwart, maar wel armoedig gekleed, kwamen ze langs de deur. Die gasten bleven terugkomen, een voet tussen de deur en maar kletsen. Er waren sekten bij waarvan je alleen maar af en toe wat in de krant las; uitbuiting; kindermisbruik en dat soort zaken. Wat er aan de deur kwam was, over het algemeen, geen oude adel; meer van het type: armoedzaaiers die, slecht gekleed en uit hun mond stinkend, je kwamen overtuigen van hun gelijk. Sektelid was toen een hobby voor sukkels en minvermogenden.

Je zag daarom alleen armoedige sneue types voor je deur verschijnen. Nooit was er iemand bij van de Bilderbergconferentie (een soort sekte waar alleen de rijken der aarde lid van konden worden). Die Bilderbergers waren lid van zo een verschrikkelijk geheimzinnig college dat ze buiten hun genootschap nooit zieltjes wonnen. Je had verder dan ook geen last van die gasten!

Dit in tegenstelling tot de karig geklede Jehova's; die armoedjes liepen je deur plat. Aan de beweringen van die jehova-gasten was trouwens geen touw vast te knopen. De ene keer hadden ze de ondergang van de Aarde in 1918 voorspeld. Daarna was 1925 aan de beurt. In 1926 tolde de Aarde nog steeds rond; sindsdien schoven ze de houdbaarheidsdatum steeds weer een beetje op. 'Ze kenne niet rekenen die gasten; ze kanne hun jaartallen niet', dat was de algemene mening in de buurt.

Het was een komen en gaan van sekte-leveranciers met hun 'zekerheden' en 'waarheden'. Had je gasten van 'Het Adventistisch en nog wat Genootschap', met veel gezeur over de wederkomst aan je voordeur gehad; prompt stond er weer een bejaarde meneer aan

je achterdeur met een tas vol geluk. Tussen de Apostelen en het Geluksgenootschap kwam soms ook nog een communist langs. Die rakker had iets mede te delen over de komende 'Klassenstrijd'. Die communist noemde je gelijk kameraad; zich eventjes met zijn eigen naam voorstellen, daar begon ie gewoon niet aan.

Voor de tweede Wereldoorlog had je ook nog een hele rare politieke sekte: de fascistten! Hun leden; NSB'ers genaamd, in een zwart overhemd gekleed, probeerden op de hoek van de straat je te bekeren tot een geloof in het Volkseigene en de Noorse mens. Na de bevrijding in mei 1945 zag je die NSB'ers niet meer in het openbaar; hun sekte was opgeheven wegens de dood van een zekere Mussert, hun sekteleider. De sekteleiden zelf zaten in de gevangenis.

Een lichaamsgeur van heb ik jou daar (een bouquet dat minder prettig te noemen was; gedroogde kattenpis met een vleugje beschimmeld brood), hadden die colporteurs in aanbidding. Vooral die Marxisten en de Jehova's stonken de pan uit. Die eersten kwamen alleen langs tegen de verkiezingstijd, de Jehova's iedere week! Je stond in hun jehova-notitieboekje, ze wilden je voor de eeuwigheid noteren! Ze haalden hun wijsheden uit een overjarige schooltas. In die tas zat ook een notitieboekje. Als je niet van ze gediend was dan noteerden ze dat in dat notitieboekje; voor eeuwig was je de klos.

De communisten; altijd armzalig gekleed, wilden je alleen maar hun lijfblad 'De Waarheid' voor een kwartje aansmeren. Verder dwongen ze af dat je bij de eerstvolgende verkiezingen op een zekere Paul de Groot ging stemmen en niet op ene Gerben Wagenaar; die Gerben was een afvallige communist, een verrader van de arbeidersklasse. Als renegaat, plutocraat, handlanger en lakei van het kapitalisme was die Gerben niet te vertrouwen en dat renegaat zijn maakte hem totaal ongeschikt om als communist in de Tweede Kamer te zitten.

Wat die sektes allemaal van je gedaan wilde hebben? Niet normaal meer! Je werd er geen wijs uit! De meeste waren uit op je spaarcenten, andere wilden gewoon je kroost indoctrineren. Die laatste hadden altijd wel een traktaatje of een brochure in de aanbieding; voor een paar kwartjes kon je die overnemen. Volgens die blaadjes mocht je meestal (volgens hun bijbel) een aantal dingen niet: niet zwemmen; niet inenten; niet een grapje maken; niet in gekleurde kleding rondlopen; niet een glas wijn drinken; niet een eigen mening hebben. Hield je er dan toch een eigen mening op na, of dronk je wel eens een borrel en je liet je kind tegen de pokken inenten, dan ging je in de ban; totale excommunicatie. (Je kop ging er toen nog net niet af, dat kwam pas later; dat 'kop eraf' bleek te staan in een of ander heilig boek.)

Delen van je inkomen moest je, van sommige sektes, ook nog (vrijwillig) doneren aan hun enige en ware sekte. In die zojuist gekochte folder, werden die donaties als zeer heilzaam aangeprezen. Als tegenprestatie voor die giften kreeg je er dan ook, eerlijk is eerlijk, heel wat voor terug. Bij de ondergang van de wereld bleef jij, als betalende uitverkoren abonnee, eeuwig in leven, samen met die anderen die ook hadden gedokt. Je kreeg dus uiteindelijk, te zijner tijd, 'waar voor je geld'! Hoewel? Waar voor je geld? Het hield in dat je dan eeuwig tegen die smoelen van die andere aanhangers moest aankijken. Alleen de lidmaten van jouw geloofsvereniging bleven namelijk bewaard voor de eeuwigheid. De leden van de concurrentie waren op tijd een kopje kleiner gemaakt door de enige en ware God van jouw cluppie. De God van die concurrerende club was namelijk een valse God. Die valserik had de middelen niet om mensen uit de dood te laten herrijzen. Wat jou God doodde kon die valse concurrent dus nooit van zijn levensdagen weer in het leven terug laten keren.

Die gasten van de Steinersekte die maakten het wel heel erg bont. Had je hoofdpijn dan smeerde ze je voeten in met Weleda-smeersel; je zat daarna gebeiteld. Hielp die Weledazalf niet? Dan hadden ze

ook nog twee Jezussen in de aanbidding! Beiden kon je aanroepen en dan vragen om je van je kwaal te genezen; 50% kans dat één van die twee Jezussen toehapte.

Die lieden van Steiner die waren nog niks vergeleken met de rest. De aanhangers van de sekte der 'Satanische Boodschap' bijvoorbeeld die wilden dat je je eigen vrouw inleverde voor een ander exemplaar! Na enige naaktdansjes in de maneschijn met die nieuwe huisgenote gemaakt? Dan hoorde je bij de club.

De Anti-rookmagiersekte, van een zekere Jasper Grootveld, verlangde alleen, dat je geen sigaretten méér ging roken. Die Grootveld rookte zelf als een ketter; hij was een bietser. Iedere sigaret die hij leende bij een roker, kon die andere roker niet roken; zo bezorgde hij, lekker slim, die andere roker, een goede gezondheid, door zelf veel te roken.

Het kon nog veel erger. Beneden onswoonde een godsdienst waanzinnig sekte-gezinnetje. Die gasten kwamen uit Leerdam. De familie Van Deventer vier kinderen, met pa en ma waren ze met zijn zessen. Merkwaardige gasten die lui. Ze hadden een merkwaardig geloof. Wat voor sekte het was, al sla je me dood; het was iets met een zeer strenge God, iets van het bevindelijke, iets sadistisch. Ma zei altijd: 'Ze zijn zo fijn als gemalen poppenstront'

Ze hadden voor alles en nog wat angst. Angst om te lachen, angst om bruine schoenen te dragen. Ze deden het in hun broek bij het aanhoren van dansmuziek. Ze waren in paniek als ze op zondag iets anders moesten doen dan twee keer de kerk bezoeken.

De Van Deventers hadden hun eigen muziekrepertoire; een selectie aan kerkmuziek: Johannes de Heer was hun favoriete componist.

Ze waren op zondagavond 'echt van god los'. Klokke acht uur was het raak dan werd er met een harmonium, dat is een soort kamerorgeltje, muziek gemaakt. Daarbij zongen ze allemaal mee.

De woningen waren gehorig, wij als burens verstonden het woordelijk. Ik kan de tekst nog opdreunen. Na een 'Er ruist langs de wolken' en 'Heer nader tot u', volgde het zwaardere werk met teksten vol angst en een wrede onvermijdelijke dood.

*"Komt, o zondaars, met spoed
In het spoor, door het bloed
Van Jezus voor allen gebaad.
Komt, komt nu de Heer u vermaant"*

Rekening hielden ze in hun psalmen met hun aardse einde:

*Al 't schoon op aarde kleeft
De vloek der zonde aan,
Maar in die reine stad kan nooit
De zonde binnengaan.*

*Daar is geen dood, geen rouw,
Geen leed, geen zielsangst meer;
Maar eeuw 'ge blijdschap wacht de ziel
Daarboven bij de Heer.*

*Daar is de strijd voorbij,
Daar wacht de gloriekroon;
Daar vindt de ware strijder rust,
God zelf is zijn loon.*

Dat soort werk. Teksten voor en gezongen door naïevelingen.

Het hele gezin liep de hele zondag in zwarte kleren gehuld en bewogen zich voort op schoenen van dezelfde kleur. De moeder en de meisjes droegen een zwart hoedje; pa en de jongens een donkergrijze pet op het hoofd. Dan gingen ze op zo'n zondag ook nog twee soms drie keer naar de kerk. Verder deden ze helemaal niks. Ze hadden geen radio en ook geen platenspeler. Muziek maken (behalve op dat harmonium en het zingen van die droevige psalmen) was een door hun God verboden gruwel.

Ze praktiseerde ook nog een andere bevindelijke hobby: kinderkastijding. Hun kinderen kregen veel slaag; er was altijd wat te straffen. Je hoorde ze vaak gillen; door de week een paar keer per dag; zondags wat meer.

Een van hun kinderen, de jongste zoon, mijn vriendje Lucas van Deventer, was op een zondagmiddag met mij en mijn moeder naar een speeltuin in de buurt geweest; stiekem, want eigenlijk mocht dat niet. We zouden zogenaamd een wandelingetje gaan maken. Het kwam uit, dat het de speeltuin was geworden. Hun God heeft wraak genomen. We hebben hem een avond lang horen gillen en huilen; hij werd afgetuigd; niet mooi meer. De week nadien liep ie nog steeds wat moeilijk.

Op zondag voor de huisdeur op straat spelen, was zondig. Wandelen kon nog net. Naar de speeltuin op de dag des heren was een zekere doodzonde die bestraft moest worden. Het werd kastijden met als oogmerk: hoe wordt men een angstig en sober Christen.

De kindertjes van de Van Deventers zaten op een speciale School: 'De School met de Bijbel'. Die speciale school was ver uit onze buurt gelegen. Andere families die bij dezelfde sekte hoorden, hadden daar, op die school, ook hun kroost opgeborgen. In die strenggelovige families sloeg men er ook lustig op los. Aftuigen van een kind dat noemde ze daar bij die sekte: 'opvoeding'.

Die gelijkgezinde kindertjes, die zo opgevoed werden, hadden dan ook heel wat op hun geweten. Ze waren stiekem naar de gratis voorstelling van de kinderbioscoop geweest. Of waren vergeten te bidden voor het eten of hadden gebeden met hun ogen ongegeneerd geopend of hadden een psalm niet in hun kop weten te stampen. Er was altijd wel een reden om ze eens flink af te rossen.

Zingen bij het harmonium, dat was een soort van vertier, dat weer wel mocht. Zingen bij een accordeon of gitaar? Dat mocht nou weer niet. De jongste zoon zou naar een vriendje van sektegenoten gaan. Hij ging met ma en mij naar de speeltuin. Driekeer zondig geweest. Gelogen tegen zijn ouders en tegen mijn ma. Gespeeld in een speeltuin en beide halsmisdaden gepleegd op de dag des heren; de straf was evident.

De oudste (goddeloze zoon) is later van huis weggelopen. Na dienstneming bij de SS is ie gesneuveld in Rusland. De andere kinderen zijn later eveneens ontspoord. Het deed ma en pa Van Deventer niks. Ze gingen gewoon door met streng zijn. Wat wilden die lui van de Van Deventer's en hun geloofsgenoten? Wat verwachtten ze van hun geloof? Ze wilden, geloof ik, na een vreugdeloos leven, doodgaan. Tot de heer geroepen worden, noemden ze dat doodgaan.

Dat beuken en gegil boven ons hoofd begon danig te vervelen. De woningen waren erg gehorig. Tijdens zo een strafexercitie, als er weer eens goed werd geramd, waren wij muisstil. We wilden geen woord, geen schreeuw of gil missen. Na zo'n strafexercitie begon de orgelmuziek en het psalmengezang weer opnieuw.

Was de storm boven onze hoofden overgetrokken, dan sprak mijn pa als eerste: 'Hun lieve Heer slaat er weer eens goed op los'. Daarna liet ie een harde wind; de spanning was voorbij. Ma bracht er dan nog iets tegenin: 'Het valt niet mee om die kinderen, binnen hun geloof, op te voeden; op die leeftijd zijn ze het lastigst' Dan richtte ze zich tot

mij: ‘Wij hebben dan wel geen geloof, maar we zijn nette mensen. Jij, jongen, jij hebt nooit slaag gehad, daar bereikte ik toch niks mee. Een kind sla je niet in het gareel’.

Onze radio werd daarna keihard aan gezet. Na enig zoeken vond ma dansmuziek. Uit de luidspeaker klonk luid: ‘Trombonist Pi Scheffer zal samen met The Skymasters en met zang van Annie de Reuver voor u ten gehore brengen het bekende ‘Harmonica Jim’. ‘Harder’, riep pa ‘we zullen die klootzak met zijn gereformeerde smoel eens leren wat goede muziek is voor de zondagavond. Laat de kindekes tot mij komen’. Onze Philips-radio overstemde het harmonium volkomen. Het voelde als een overwinning.

De volgende dag ging het weer als vanouds. Bij een ontmoeting op de trap: ‘Dag mijnheer van Deventer, lekker weertje vandaag’. Hij er weer tegenin met: ‘Het kon slechter, wij schepselen hebben het weer niet in de hand, goede middag’. De vader van het gezin Van Deventer, vertelde zijn vrouw aan mijn moeder, was in zijn jeugd ook vaak geslagen door zijn vader; ‘Het maakt van jongens mannen’ vond ze. Kinderen slaan is bij schorem kennelijk een erfelijke eigenschap.

Kapitaalvormend en tegelijk gereformeerd zijn, dat was een levensbeschouwing. Deze gereformeerden gaven nooit, zeker niet op zondag, geld uit. Kochten nooit nieuwe kleren. Werden na zoveel jaar huwelijksleven begraven in hun trouwkleiding. Die meneer Van Deventer heeft eens aan mijn pa, waar ik bij was, verteld: ‘De eerste tienduizend gulden (een brood kostte toen 24 cent, oud geld) waren het moeilijkst; daarna was het rente op rente’. Als je nooit geld uitgeeft en er wel geld binnen komt, dan ga je schatrijk dood. Dat hele gereformeerde gedoe was destijds gewoon spaarzucht onder het wakende oog van Onze-Lieve-Heer; meer was het niet’.

Hadden wij een geloof of een overtuiging? Ma deed iets met thee-bladjesduiding en handlezen; horoscopen waren soms haar ding.

Pa was ooit socialist geweest ‘voordat ze in de regering zaten’: dat zei ie er altijd bij. Verder dan dat, ging het niet, Wij hadden geen geloof, wij waren neutraal, we waren nergens lid van en dus ook geen lid van een kerkgenootschap of sekte.

Wat wilden die kerken en sektes eigenlijk van je? Geen touw aan vast te knopen. De verschillen tussen die bidverenigingen was onbegrijpelijk; daar begrepen wij buitenstaanders geen snars van.

Al die sekten verschilden onderling behoorlijk in de soort van aanbidding van ‘hun’ allerhoogste. Maar! Eén ding hadden ze gemeen: ze hadden allemaal hun eigen Jezus. Niemand, maar dan ook niemand, van die grote hoeveelheid Jezussen, leek op die van de concurrentie.

Jezus was bij de ene club ‘het Kindeke’, bij een andere vereniging was die gast ‘De Gekruisigde’. Een geloofsgemeenschap vond hem ‘Onze Vader’ een andere groep beschouwde hem als ‘een gewone jongen’. Het was meestal ‘De Messias’ hier en ‘De Zaligmaker’ daar. Sommige genootschappen repten van ‘De Heiland’. ‘De Gezalfde’ was ook een hele goeie. Weer andere ‘sommige’ dan die eerste ‘sommige’ duidde hem als ‘De Verlosser’. Een Chinees of neger kwam ook weleens voor. Er was geen touw aan vast te knopen. Zo een knaap als die Jezus had kennelijk een meervoudige identiteit. Bij de Van Deventers en hun bentgenoten was Jezus ‘De kinderbeul’ en ‘De Heiland’ ineen.

Kijkeens hier: geen kwaad woord van mij over welke Heiland dan ook, maar hoe die sekten in onze buurt destijds hun eigen ‘Zaligmaker’ etaleerden in brochures en folders: niet normaal meer. Allemaal afbeeldingen, van die in feite enige heilige gast, die er niet om logen. In allerlei verschillende houdingen, standen en uitmonsteringen werd ie tentoongesteld; soms tegen het onfatsoenlijke aan; hij zag er niet uit. (Nooit eens werd ie als een Amerikaanse Tv-dominee getoond. Dus goed gekapt en geschoren met desnoods een beetje

valse innemende smile rond een mond die gevuld was met parelwitte tanden.)

Een beetje herendeodorant, anti transparant, (48 uur bescherming) onder de oksels van die lokale Jezussen, zou ook geen kwaad kunnen; de stank spatte namelijk van alle afbeeldingen, met die privé Jezussen erop, af. Nooit liet hun privé Messias zijn gebit zien. We weten allen dat een stralend gebit een eerste vereiste is voor een pakkende reclamefolder. Meestal wordt ie getoond als een halfnaakte hongerlijdende aidspatiënt. Gehuld in een te kleine zwembroek, hangt ie te kijk aan het kruis. Vastgenageld door handen en voeten om ontsnappen te voorkomen, wacht hij zijn eindje af aan dat kruis. Die halfnaakte 'aan de kruishanger' komt (bij de katholieken) het meeste voor.

Een Van Gogh met een ringbaartje en een doornenkroon op zijn hoofd, is (bij de protestanten) een goede tweede. De rest? Die rest toont hem soms als een schrale baby op de arm van zijn moeder, een zekere Maria. Soms wordt ie afgebeeld als een zuigeling, zonder luiier slapend op een stromatras, in een open houten kist.

Af en toe wordt die kleine Jezus geëtaleerd als een ondeugend babyengeltje. Dat komt vooral voor bij de sekte van de Rooms-Katholieke Kerk. Die sekte huist tegenwoordig in cadeauwinkels en religieuze giftshops, waar ook kazuifels en rozenkransen worden verkocht. Ook daar in die religieuze giftshops wordt ie nooit afgebeeld als een naar de laatste babymode goedgeklede zuigeling met een speen of een rammelaar in zijn mondje. Verder wordt die kleine ook nooit slapende getoond in een normale babywagen met van die leuke gordijntjes aan de wiegenkap met zo een schommelfunctie aan de wiegenbak (een bak ook te gebruiken als reiswieg om die kleine schreeuwer al schommelend in slaap te doen wiegen als ie onverhoopt, tijdens de reis, zijn luiier ondergepoept heeft).

Wat hadden we in onze buurt nog meer aan sekten in de aanbidding? Communisten en NSB'ers; sekten met alleen maar toegewijde sekteleiden. Die rood- en zwarthemden hadden we ook in grote aantallen in onze buurt. Het Communisme was een hele rare sekte. Ze hadden geen Jezus en ook geen Maria. Ze hadden een zekere Jozef Stalin dat was hun sekteleider en tevens hun God. Die Jozef beweerde dat het paradijs reeds bestond in de vorm van het Sovjet-arbeidersparadijs. Je hoefde niet dood te gaan om in dat arbeidersparadijs van ze te geraken. In de Sovjet-Unie was het een en al luilekkerland; trouwens doodgaan en doodmaken daar was die communisten-god zelf een liefhebber van. Hij heeft een aantal sekteleiden, toen ie bang was dat ze niet meer in hem gingen geloven, laten doodschieten! Het geloof in hem was daarna hersteld. Tot ie weer een vermoeden van ongeloof kreeg, dan liet ie er weer een stel afmaken. Miljoenen Russen heeft ie zo laten doden. Een moorddadige God met een snor was die Stalin. Die Russen vonden dat 'doodgeschoten worden' erg prettig. Hoe meer die Stalin er doodschoot des te populairder werd ie bij de niet-gefusilleerde overblijvers. Toen hij na zijn overlijden opgebaard lag, liepen honderdduizenden overlevenden huilende langs zijn baar. Russen zijn kennelijk geboren om te lijden; ze aanbaden daarom hun God Stalin Rücksichloos al was ie Onze-Lieve-Heer zelf.

Bij ons bijna vlak om de hoek, hadden die communisten destijds een eigen 'kerkgebouw': 'Felix Merites' heette dat gebouw. In dat kerkgebouw drukten ze hun krantjes, brochures en vertoonden ze Russische films. Daar bereidde ze de ondergang van onze kapitalistische maatschappij voor. Hun Nederlandse communistische Jezus was een zekere Paul de Groot. Hun oppergod was een zekere Lenin; een tijdje voor dat die Stalin tot god werd uitgeroepen is die Lenin aan een of andere geslachtsziekte overleden.

NSB'ers kwamen ook voor in onze buurt. Die NSB'ers waren lid van de NSB; overigens een rare sekte die NSB. Die NSB-leden zijn in mei

1945 afgevoerd naar kamp Vught. Voor die datum van dat transport was hun God een zekere Hitler. Hun Nederlandse Jezus was een klein dik kereltje, Mussert heette die kleine. Die NSB-Jezus is na mei 1945 doodgeschoten; die Hitler de NSB-God, had zelfmoord gepleegd.

Iedere christelijke sekte had een eigen God. Die God heeft een eigen zoon. Bij de christenen is die zoon een zekere Jezus. Die Jezus was een variabele grootheid. De ene keer was ie dun, een andere keer weer dik; maar nooit te. Hij wordt meestal afgebeeld met zwart haar. Ook lijkt die Jezus soms op Hulk Hogan een beroemde beroepsworstelaar die ooit 'The Axe Bomber' versloeg in een zinderende Tac-teamworstelwedstrijd bekend als 'The last men standing' in Illinois USA; doch dit terzijde. Blondharig kwam die Jezus soms voor; en dat voor een volle Jood: dat blonde kwam vooral voor in Beieren dat ligt in, wat men toen noemde, de Duitse Bondsrepubliek. In Oostenrijk houden ze het ook bij een blonde Jezus.

Soms wordt ie als een volbloed neger afgebeeld, maar weer niet bij de Duitsers en zeker niet bij de Oostenrijkers. Die zwarte Jezus treedt meer op in Afrika en soms in een musical. In onze buurt was er ook een zwarte Jezus: 'Erwin Sparendam' heette die gast. Hij voetbalde bij Blauw-Wit, we aanbaden hem; zijn penalty's waren goddelijk en meesterlijk secuur. Chinezen waren soms ook christelijk. Chinezen dus ook een Chinese Jezus kwamen niet in groten getale voor in onze buurt. De enige Chinees bij ons bekend, was: Thai. Die Chinees was kok in zijn eigen restaurant: "Kanton Garden". Hij was klein en mager en had verder niks jesus'rigs over zich. Zijn loempia's mochten er wezen, z'n Pekingeeën daarentegen was wat aan de droge kant: het was kip, zei men.

Al die Jezussen hadden één moeder. Maria heette ze overal. Zij is de internationale moeder van al die Jezussen. Ze is daarom de ene keer een blonde van het type: 'secretaresse die de liefde bedrijft met haar baas'. Dan weer is ze zo zwart als roet. In Oost-Afrika en in